

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1486/2546

พนักงานอัยการจังหวัดระนองโจทก์ นาย คมกริช รักชูจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.อ. มาตรา 334, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความถึงการกระทำผิดของจำเลยเนื่องจากผู้เสียหายถึงแก่ความตายไปเสียก่อน แต่โจทก์มีคำให้การของผู้เสียหายที่ได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนทันทีหลังเกิดเหตุ และได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันรุ่งขึ้นซึ่งคำให้การของผู้เสียหายเป็นเรื่องราวต่อเนื่องสอดคล้องกับหลักฐานการเบิกเงินจากธนาคาร และยังสอดคล้องกับคำเบิกความของ พ. ซึ่งเป็นเพื่อนจำเลยและไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ทั้งผู้เสียหายเคยรักใคร่มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับจำเลย ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุที่ผู้เสียหายจะปรักปรำจำเลย พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อว่าจำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหาย การกระทำที่จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ทวิ นั้น ต้องดูที่เจตนาของผู้กระทำผิดเป็นส่วนสำคัญว่าต้องการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือไม่ เมื่อจำเลยมีเจตนาจะลักเงินสดที่อยู่ในกระเป๋าสะพายของผู้เสียหายที่วางอยู่ในรถที่จำเลยขับอยู่ก่อนแล้วโดยใช้อุบายหลอกผู้เสียหายให้ลงจากรถไปซื้อน้ำอัดลม แล้วถือโอกาสขับรถซึ่งมีกระเป๋าสะพายใส่เงินและกระเป๋าเสื้อผ้าของผู้เสียหายหนีไป จำเลยไม่ได้มีเจตนาที่จะใช้รถเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาเอาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ทวิ คงผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 336 ทวิ กับให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์เป็นเงิน 125,750 บาท แก่ผู้เสียหายจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ประกอบมาตรา 336 ทวิ จำคุก 4 ปี 6 เดือน ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์เป็นเงิน 125,750 บาท แก่ผู้เสียหายจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความถึงการกระทำผิดของจำเลย เนื่องจากผู้เสียหายถึงแก่ความตายไปเสียก่อน แต่โจทก์มีคำให้การของผู้เสียหายที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนตามเอกสารหมายเลข 14 ได้ความว่า ในวันเกิดเหตุ จำเลยแนะนำให้ผู้เสียหายถอนเงินที่จะนำไปปลุกบ้านจากธนาคารในจังหวัดระนองเพื่อจะได้ไม่ต้องแวะระหว่างทางที่จะไปบ้านผู้เสียหายที่จังหวัดน่าน ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงนำสมุดเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาเมืองทอง แจ้งวัฒนะ ไปถอนเงินต่างสาขาที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เป็นเงิน 94,000 บาท และนำเงินดังกล่าวเก็บรวมไว้ในกระเป๋าสะพายหนังสีดำซึ่งมีเงินอยู่ 6,000 บาท แล้วจำเลยขับรถพาผู้เสียหายไปหานายพงษ์ศักดิ์ ย้อยสวัสดิ์ เพื่อนของจำเลยที่บ้านพักครูโรงเรียนอนุบาลตำบลบ้านปัด จำเลยชวน

ผู้เสียหายไปซื้อข้าวแกงที่ร้านใกล้เคียงแล้วกลับมาที่รถ แล้วจำเลยใช้ให้ผู้เสียหายไปซื้อน้ำอัดลม โดยผู้เสียหายไม่ได้นำกระเป๋าสะพายดังกล่าวลงจากรถไปด้วย เมื่อซื้อน้ำอัดลมเสร็จกลับมาก็ไม่พบ จำเลย นายพงษ์ศักดิ์แนะนำให้ผู้เสียหายไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งพันตำรวจตรี เทเวศร์ ปลื้มสุทธิ พนักงานสอบสวนได้เบิกความสนับสนุนว่า เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2540 เวลา 13 นาฬิกา ผู้เสียหายได้มาแจ้งความต่อพยานว่าจำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหายพยานได้สอบ คำให้การผู้เสียหายไว้ตามเอกสารหมายเลข 14 อีกทั้งโจทก์ยังมีนายพงษ์ศักดิ์เบิกความสนับสนุนว่า วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 12 นาฬิกา พยานกลับมาที่บ้านพบผู้เสียหายซึ่งไม่รู้จักมาก่อนนั่งรออยู่ที่ ใต้ถุนบ้านพัก ผู้เสียหายถามหาจำเลยและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนกระทั่งจำเลยขับรถหายไปพร้อมกับกระเป๋าสีเสื้อผ้าและกระเป๋าสะพายของผู้เสียหายที่ใส่เงินไว้ประมาณ 100,000 บาท โดยผู้เสียหายวางไว้ในรถของจำเลย เห็นว่า ผู้เสียหายได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนทันทีหลัง เกิดเหตุและได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันรุ่งขึ้น ซึ่งคำให้การของผู้เสียหายเป็นเรื่องราว ต่อเนื่องสอดคล้องกับหลักฐานการเบิกเงินจากธนาคารตามเอกสารหมายเลข 21 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง เรียกมาจากธนาคาร และยังสอดคล้องกับคำเบิกความของนายพงษ์ศักดิ์ซึ่งเป็นเพื่อนจำเลยและไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ทั้งผู้เสียหายเคยรักใคร่มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับจำเลย ไม่เคยมี สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ไม่มีเหตุที่ผู้เสียหายจะปรักปรำจำเลย พยานหลักฐานของโจทก์ แวดล้อมประกอบกันแล้วมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ส่วนที่จำเลยนำสืบว่า จำเลยพาผู้เสียหายซึ่งเป็น คนรักไปเที่ยวจังหวัดระนอง โดยพักค้างคืนตั้งแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2540 ต่อมาได้ทะเลาะกัน อย่างรุนแรงเนื่องจากผู้เสียหายทราบว่าจำเลยมีภริยาแล้ว วันที่ 24 พฤศจิกายน 2540 จำเลยขับรถ ไปส่งผู้เสียหายขึ้นรถยนต์โดยสารที่สถานีขนส่งกลับอำเภอหาดใหญ่ ก็ขัดกับคำให้การของจำเลย ตามเอกสารหมายเลข 18 ที่ว่าหลังจากจำเลยพาผู้เสียหายท่องเที่ยวในจังหวัดระนองแล้วจำเลยจะ กลับบ้านของจำเลยที่จังหวัดพังงา ผู้เสียหายจะตามไปด้วย แต่จำเลยไม่ยอมให้ตามไปจึงเกิด ทะเลาะกัน พยานหลักฐานของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหายตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายเอกสารหมายเลข 10 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า จำเลยลักทรัพย์ของผู้เสียหาย โดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ทวิ นั้น การกระทำที่จะเป็นความผิด ต่อกฎหมายดังกล่าวต้องดูที่เจตนาของผู้กระทำผิดเป็นสำคัญว่าต้องการใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวก แก่การกระทำผิดหรือการพาทรัพย์สินนั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมหรือไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้จำเลย มีเจตนาจะลักเงินสดที่อยู่ในกระเป๋าสะพายของผู้เสียหายที่วางอยู่ในรถที่จำเลยขับอยู่ก่อนแล้ว โดยใช้อุบายหลอกผู้เสียหายให้ลงจากรถไปซื้อน้ำอัดลม แล้วจำเลยถือโอกาสขับรถซึ่งมี กระเป๋าสะพายใส่เงินและกระเป๋าสีเสื้อผ้าของผู้เสียหายหนีไป จำเลยมิได้มีเจตนาที่จะใช้รถเพื่อ สะดวกแก่การกระทำผิดหรือการพาเอาทรัพย์สินนั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงไม่มีความผิดฐาน ลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ทวิ ปัญหาแม้คู่ความจะมีได้ ยกขึ้นอุทธรณ์ฎีกาแต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นเองได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225"พิพากษา แก่เป็นว่า ไม่ปรับบทความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ทวิ จำคุกจำเลย 3 ปี นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

รุ่งโรจน์ รุ่งเรืองวงศ์ · อรพินท์ เศรษฐมนิต · ชัช ชลวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1486/2546>